

„Ik vind het fijn om bij hem te zijn. Ik voel me bij hem thuis. Hij streelt me. Mijn ouders doen dat niet.”

Wat zie je in een man die dertig jaar ouder is dan jij?

Het jongetje denkt na. De vraag overvalt hem. Hij is in verwarring gebracht.

„Eh... ja, wat zie ik in hem. Eh... geestelijk is het gewoon goed. Tja, ik begrijp het zelf ook niet.”

Waarom is die relatie voor jou dan belangrijk?

„Wel... eh... ik geloof, als ik hem niet gekend had, dan had ik ook geen gemis gehad. We kunnen goed met elkaar praten. Ik vind het fijn om bij hem te zijn. Ik voel me bij hem thuis. Hij streelt me. Mijn ouders doen dat niet. Als ik verdrietig ben dan zegt-ie kom maar lekker bij me. Hij troost je. Geeft je een zoen. Wat je thuis niet kunt geven, dat kun je bij hem wel.”

DE WERKGROEP

Tegen de pui van het smalle huis staan fietsen met hoge sturen en lage versierde zadels in de zon. Plakplaatjes op de kettingkast. Binnen, in de woonkamer, zitten mannen met jongetjes op de bank, op elkaars schoot of op de knie. De armen om elkaar heen, hoofden tegen de borst. T-shirts *Elvis is the greatest* en blote voeten. Een poster: *De wet kent grenzen, de liefde niet.*

Spontane afweerreactie: vaders met hun zoontje op zondagmiddag, denk ik. Bob, lid van deze afdelingswerkgroep pedofilie van de NVSH ontvangt me hartelijk. „Zo zien pedofielen er dus uit, héle gewone mensen,” grapt hij. Zou hij mijn gêne hebben opgemerkt? Ik voel me een beetje onbehaaglijk. „Hoe gaan we het doen?” vraagt Bob, „zullen we ons niks van je aantrekken of wil je ons vragen stellen? Sorry dat we niet compact zijn, maar een aantal leden heeft het laten afweten vanmiddag omdat ze wisten dat jij kwam. Angst voor publiciteit hè. En de mannen die met een jong meisje een relatie hebben en het nog veel moeilijker hebben dan wij, die zijn er nu ook niet. Niet iedereen durft er zo makkelijk mee voor de dag te komen.”

Tegenover me zit Theo, 42, buikje, ringbaard, met Peter, een slungelige knaap van 16. Gekibbel wie van de twee het woord gaat doen. Peter wint. Ik druk de bandrecorder in.

„Ik heb hem (por tegen Theo's schouder) zes jaar geleden in het zwembad ontmoet. Met twee vriendjes deed ik seksuele spelletjes in een kleedhokje en toen verscheen zijn hoofd ineens boven de rand van de muur. Ik schrok me 't lazerus en ik zei: 'Zo, ken je 't zien?' Toen zegt hij: 'Als ik iets hoor, mag ik toch kijken?' Toen verdween-ie weer. We gingen het zwembad uit en daar stond meneer aan zijn wagen te knutselen. De motorkap was open, dus wij kijken. Zo raakten we aan de praat over van alles en nog wat en hij zei: 'Zie ik jullie nog eens?' Nou speelden we

altijd op een bouwlandje waar allerlei struiken waren en daar hebben we toen afgesproken. Hij ging meedoen met onze spelletjes. Ook seksueel. We vonden het wel spannend, zo'n oudere man met zo'n grote lul. Dat ging een half jaar zo door, onregelmatig hoor, en ik kwam ook niet bij hem thuis, toen zei-ie op een keer tegen me: 'Ik hou van je'. Daar ben ik ontzettend van geschrokken. Ik dacht: jesus straks word ik ook homofiel, dan ga ik ook van hem houden en dat wilde ik niet. Ik vond het alleen wel interessant. Daarvoor deed ik hét. Toen heb ik 'm laten vallen.” Theo valt in: „Ja, dat was stom van me. Ik heb het daar ook moeilijk mee gehad, dat-ie me niet meer wilde zien. Ik had écht liefdesverdriet. Ik ging uitzoeken hoe laat zijn school uitging en dan stond ik op de hoek van de straat net zo lang te wachten tot ik 'm zou zien. En als ik hem dan in de smiezen kreeg dan deed hij of-ie me niet kende, draaide zijn hoofd om. Als-ie met vriendjes was dan begonnen die te roepen: 'Flikker, flikker'. Ik voelde me echt een kinderlokker. Een vies mannetje. Later hebben we elkaar weer ontmoet en toen is er een heleboel tussen ons veranderd. Toen speelde de sex ook niet zo'n rol meer en nu gaan we eigenlijk veel minder seksueel met elkaar om.”

Peter: „Ik zie 'm nu veel meer als een broer.”

Wat weten je ouders hier van?

Peter: „In het begin wisten ze helemaal niks. Dat heb ik ze nooit verteld. Pas toen ik hem al vier jaar kende begonnen ze te vragen. 'Waar ga je naar toe, wie is dat toch?' En dan zei ik: 'Oh, een vriend'. Toen ze bleven zeuren heb ik gezegd dat ik omgang had met een pedofiel. Ze schrokken zich een ongeluk. Ze vinden het onnatuurlijk. Maar ze hebben er verder geen werk van gemaakt want toen gingen Theo en ik al heel anders met elkaar om. Trouwens ik ben nu zestien en ik zit nu namelijk meer achter de meisjes aan. Ik val nou eenmaal meer op meisjes dan op mannen.”

Theo: „Het vriendje waar ik nu een seksuele relatie mee heb dat is deze meneer hier, hè Hansje?”

Peter staat op en maakt plaats voor een verlegen glimlachend jongetje van een jaar of twaalf die op schoot kruipt. Theo: „Ik ken hem ook uit het zwembad, daar ontmoet ik de meeste jongens. Met zijn ouders heb ik het verstandiger aangepakt dan met Peter. Toen hij vaak bij me kwam heb ik zijn ouders gebeld en heb ik gezegd dat Hansje graag bij me speelde en of we niet eens kennis konden maken. Dat was prima. Ze weten nu dat we met elkaar omgaan, dat vinden ze goed, maar ze weten niet dat we een seksuele verhouding met elkaar hebben. Dat kunnen we niet vertellen. Dat zouden ze niet accepteren. De paniek zou uitbreken.”

Hansje: „De eerste keer dat we met elkaar vreeën, dat was wel een beetje vreemd. Ik dacht: Hoe kan dat nou eigenlijk? Maar het

was prettig en van lieverlee werd het een gewoonte.

Heb je wel eens iets tegen je zin gedaan?

Hansje: „Als ik geen zin heb dan doe ik het gewoon niet en dan houdt hij ook vanzelf op.”

Theo: „Natuurlijk. Daarvoor houd ik veel te veel van 'm.”

Frans is in de veertig. Hij is weduwnaar, vader van drie kinderen. Jongens. Ze zijn hier ook. Een verdieping hoger spelen er twee krijgertje. Alleen het jongste zoontje doet niet mee. Die is driftig in de weer met een muizeval. Hoe denkt hij erover dat zijn vader een pedofiele relatie heeft met de veertienjarige Sander?

Het zoontje: „Het kan me niks schelen”.

Frans: „Hij is alleen heel bang dat het uitkomt en dat ik gepakt kan worden door de politie, hè?”

Het zoontje: „Ja, heel bang.”

Frans: „Dan moet papa in de gevangenis en jij in een tehuis.”

Het zoontje: „Ik wil niet in een tehuis. Ik zou liever zelfmoord plegen of weglopen, maar dat nooit.”

Vind je het niet wat vreemd als je je vader en Sander samen in bed ziet liggen?

Het zoontje: „Waarom zou ik dat vreemd vinden?”

Frans: „Hij was in het begin wel jaloers op Sander. D'r kwam plotseling iemand over de vloer van zijn eigen leeftijd die zijn plaats ging innemen. Maar nu gaat het heel goed en ze hebben ook nooit meer ruzie met elkaar. Sander is ook zo'n schatje. Ik ken hem uit de flipperhal. Hij was aan het spelen en ik zei: 'Hé joh, je ken d'r niks van'. Dan heb je gelijk contact. Daarna hebben we een ijsje gegeten. Sindsdien zagen we elkaar iedere dag. We waren net een stelletje koerende duiven. Wie op bezoek kwam werd weggekeken. We doen alles op seksueel en geestelijk gebied wat volwassenen met elkaar doen. We gaan uit, ik neem hem mee naar familie, dat soort dingen. Nee, begrijpen doen die het niet, maar ze hebben het wel geaccepteerd.”

Sander: „Hij zegt nooit iets dat ik niet begrijp. Je merkt niet dat hij zoveel ouder is.”

Frans: „Alleen is Sander nu verhuisd en daarom zien we elkaar minder. Dat vind ik heel erg. Daar heb ik ook veel verdriet van. Door de week komt hij soms bij me op de zaak. Mijn collega weet er van. En ik zie hem in het weekend.”

Heb jij het ook moeilijk dat je Frans zo weinig ziet?

Sander: „Soms wel ja. Ik heb wel eens behoefte om 'm te zien en dan kan het niet. Maar ik moet toegeven: ik denk ook wel eens niet aan hem. Bijvoorbeeld als ik een meisje versieren wil. Als ik dat aan Frans vertel,

„Toen mijn ouders bleven zeuren heb ik gezegd dat ik omgang had met een pedofiel. Ze schrokken zich een ongeluk.”

dan wordt-ie jaloers. Dan hoort-ie me uit." (Hilariteit).

Frans: (quasi beledigd) „Dat is niet waar Sander. Ik heb gezegd: ik hoop dat je zielsgelukkig met dat meisje wordt.”

Sander: „Ja, maar je had het liever niet, want dan zou je me kwijtraken.”

Frans: „Dat is zo, daar ben ik wel bang voor hè, dat-ie op een gegeven moment een vast meisje krijgt. Hoe zullen dan zijn gevoelens zijn ten opzichte van mij? Blijft-ie dan nog even teder tegen me? Groeien we niet te erg uit elkaar? Maar dan troost ik me maar met het feit dat een jongen voor mij niet meer seksueel aantrekkelijk is als hij ouder wordt. Dan stopt het en dan kun je eventueel de relatie afbouwen. Dan blijft er alleen een geestelijk gevoel over. Vriendschap, die kan nog heel lang blijven bestaan. Je moet daar als pedofiel bewust naar toe werken.”

Het geheim. Het mag niet. Werkt dat juist niet prikkelend?

Bob: „Je had ons een paar jaar geleden moeten zien. We zaten bij mekaar alsof het oorlog was. Die ondergrondse sfeer. Kinderen waren d'r niet bij, alleen oudere mannen die zich vaak geen raad wisten. Het verandert wel, langzaam. Het geheimzinnige, dat zou best spannend kunnen zijn, maar als ik je vertel dat ik laatst een pedofiel sprak met een voorwaardelijke tbr-veroordeling, die van de rechter nooit meer zelfs aan een kind mag denken, die zei: 'Stel dat ik toch met een jongen zou gaan vrijen ondanks mijn tbr en ik had het gevoel dat hij me zou verraden, dan zou ik in staat zijn om me aan dat jochie te grijpen. Of ik zou zelfmoord plegen'.”

Frans: „Ik loop dertig procent kans dat ik gepakt word, dat schat ik gewoon. Je leeft met een risico. Je hebt het ingecalculeerd. Je kunt niet anders. Ik ben als pedofiel geboren. Ik heb nooit andere gevoelens gekend. Op mijn dertiende speelde ik al met jongens van zeven of acht. Dat vond ik veel leuker. Dat is zo gebleven. Naarmate ik ouder werd is die leeftijdsgrens wat verlegd. Maar ik val zelden op een jongen die ouder is dan zestien. Ik ben getrouwd omdat ik hoopte dat mijn 'abnormale' neigingen wel over zouden gaan. Dat huwelijk heeft twaalf jaar geduurd en we hebben veel van elkaar gehouden maar toch raad ik iedereen die pedofiel is af om te trouwen. Mijn vrouw beweerde dat ze altijd gelukkig met me is geweest maar daar heb ik sterk mijn twijfels over. Als jij met je vrouw een nummertje ligt te maken met de gedachte bij een leuk jongetje, terwijl ze dat weet, dan kan ik me niet voorstellen dat zij daar gelukkig mee is. Je gaat je schuldig voelen en dat knaagt aan je, dat verzeker ik je.”

DE MAATSCHAPPIJ

Omtrent de opvattingen die de Nederlandse

bevolking heeft over pedofilie is weinig bekend. Medio 1976 werd daarom een representatieve steekproef gehouden in opdracht van het Instituut voor preventieve en sociale psychiatrie van de Erasmus Universiteit Rotterdam. „Stelt u zich voor,” vroeg men, „dat u te weten komt dat een bekende van u graag met kinderen stoeit en er kennelijk plezier in heeft hen seksueel aan te halen en te strelen zou u dan toestaan dat zo iemand zorg draagt voor uw kinderen, bij voorbeeld als onderwijzer?” 13 procent antwoordde ja, 9 procent geen mening en 77 procent zou dat niet toestaan.

„Zou u toestaan dat zo iemand op uw eigen

kinderen past, bij voorbeeld als babysitter?” Op deze vraag antwoordde 4 procent ja, 89 procent nee en 5 procent had geen mening. Verder bleek dat 68 procent zijn kinderen een huwelijk met zo iemand zou afraden, dat 60 procent geen enkel contact met zo iemand zou willen hebben en dat 44 procent hem niet als naaste buurman zou accepteren.

DE PEDOFIEL

Die zondagmiddag bij de werkgroep leer ik iemand kennen onder de schuilnaam Guillaume Sommer. Of liever gezegd, ik kende hem al uit de brief die hij naar de redactie had gezonden. „Nu moeten jullie me toch eens vertellen wat ik dáár mee aanmoet. Ik heb wat met Winny, een jongen van elf. Wat moet ik ermee?” Maandenlang heeft die brief rondgeslingerd, bij elke grote schoonmaak van de postvakken dook-ie weer op. Aarzelend bij iedere herlezing. Een antwoord werd niet geschreven. Als we elkaar een half jaar later ontmoeten maken we een afspraak voor een interview. Twee langdurige sessies worden 't.

Sommer is socioloog, een veertiger, woont in een gezellig huis in de buitenwijk van een kleine stad. Een jongensachtig en toch

streng uiterlijk. 'Mijn neurose' noemt hij zijn pedofilie, 'maar dan wel een neurose die me door de maatschappij is opgedrongen'.

Wat voor genoegens beleef je aan kinderen? „Jongens beginnen voor mij aantrekkelijk te worden zo rond hun twaalfde. Als ik een baard in de stem hoor dan heb ik het al. Een intens genoeg. De jeugdpuistjes. De oogopslag wordt wantrouwig. Dan komt het bij mij. Dan voel ik een deemoed, een deernis. Iets van: jongen, het wordt ernst. Nu gaat het gebeuren. Het is ook de balans in de gestalte van zo'n jongen. Waarom kan ik nou niet vallen op een jongensachtig meisje? Nee, het is de geur van een jongenskamer. Het bravoure.

„Ik verdeel de jochies altijd in dromerige engeltjes en brutale lieverdjes. Ik was zelf vroeger een engeltje, een erg braaf kereltje. Heel geblokkeerd. Nooit ruzie maken, nooit emoties tonen. Ik kom uit een christelijk gezin. Huilen mocht niet. Tot mijn dertigste heb ik het pedofiele niet op mijzelf betrokken. Wel als puber heftige verliefdheden op jongens van rond de twaalf. Ik kon soms tijden in het ondiepe van het zwembad rondlopen met een jongetje ruggelings in mijn armen, waardoor het water net over zijn borst heenspoelde. Daar kreeg ik geen erectie van want daar verbond ik het helemaal niet mee.

„Als twintiger is het allemaal wat wegge-zakt, ik had toen ook verlangens naar meisjes. Ik was al bijna afgestudeerd toen ik op een tamelijk totalitaire manier in een relatie met een neefje terecht kwam. Ik had een enorme erotische gerichtheid op hem. Zijn ouders vonden het goed dat we samen op vakantie gingen. Twee weken lagen we bij elkaar in bed zonder dat ik hem durfde aan te raken. Dat joeg de zaak nog meer op. Daarna kwam ik regelmatig weekenden bij hem thuis maar er is in anderhalf jaar nooit iets gebeurd dat je sex zou kunnen noemen. Het was een passie, het speelde zich in mijn fantasie af.

„Ik weet nog wel dat ik een keer masturbeerde en dat toen dat beeld van die jongen door mijn hoofd spookte. Ik schrok me rot: nou is het mis, dacht ik, nou moet ik naar de psychiater. Ik ben toen van het ene medisch-psychologische bureau naar het andere gegaan. Een psychiater van de Rutgersstichting zei tegen me: 'Ja, een vrouw met een piemel, dat verlang je'. Tenslotte ben ik zeven jaar in psycho-analyse geweest. Ik kon niet meer alleen. Het was zo prangend. Ik was in die tijd zo ver dat je bij wijze van spreken de straat opgaat, in de struiken gaat zitten en wacht tot er iemand voorbij komt. In zo'n stress komen mensen tot misdaden met kinderen.

„Van de moeder van dat neefje kreeg ik een brief dat ik er niet meer mocht blijven slapen, alleen nog maar overdag mocht komen. Ze hadden het natuurlijk aan me gemerkt, die krampachtigheid van: hoe houd ik

„Waarom kan ik nou niet vallen op een jongensachtig meisje? Nee, het is de geur van de jongenskamer.”

hem vast? Ik heb hem één keer gevraagd naar mij toe te komen en op mijn kamer heb ik toen een zekere pressie op 'm uitgeoefend: sexueel contact met mij te hebben. Dat is de enige keer dat ik zoiets gedaan heb en het werd natuurlijk een totaal fiasco. De spanning was veel te groot. Daarna heeft hij me radicaal afgewezen.

„Ik heb om zijn huis gelopen in de late avond, half waanzinnig. Toen hij hier was geweest, dat gevoel van: daar heeft hij gezeten, van dat bord heeft-ie gegeten. Later merkte ik ook de ambivalentie van zijn moeder: je mag niet aan mijn kind komen maar ze nam wel mijn hoofd in d'r handen en zei: 'Ik zie hoeveel je van 'm houdt'.”

Ging je in analyse om te 'genezen'?

„Dat is natuurlijk niet mogelijk, daar geloof ik niet in. Ik wilde het reguleren en door die analyse zijn me een aantal verbanden duidelijk geworden. Maar ik ben geen Freudiaan, zo van: als je hebt ontdekt waar het vandaan komt, dan ben je er vanaf.”

Waar komt het bij jou vandaan?

„Ik geloof dat de oorlog een pedofiel van me heeft gemaakt. Het is mijn KZ-syndroom. Ik denk dat ik behoor tot de meest gekwetste generatie, de veertigers die als kind in een kamp hebben gezeten, die te klein waren om het te begrijpen en die het later niet hebben kunnen verwerken. Ik heb eerst met mijn moeder in Soerabaja gezeten, in een vrouwenkamp. Ik had mijn moeder voor mijzelf alleen, want mijn vader was al weg. Toen ik twaalf was moest ik naar een apart jongenskamp. Op transport in een veewagen. Er kwam tussen mij en mijn moeder een man. Waarom heeft ze die Japanner niet aan-gerlogen? Waarom heeft ze me niet proberen te houden? Ik moest flink zijn. Niet lenen. In mijn moeder leverde me uit aan een agressieve man. Dat was niet de eerste keer.”

ben gericht op de vrouw, maar ze is een vaderlijk wezen. Elke keer als ik me bind aan een vrouw ploegt daar een man met agressieve neigingen doorheen. Mijn vader voorbeeld, of de man die me aan mijn vadersdelen opereerde, de man die me aantoonde toen ik over wilde steken naar mijn vader, die aan de overkant stond. Dat is herhaalde zich in de oorlog in zijn meest geconcentreerde vorm.”

Verbind je dat met pedofilie?

„Mijn psycho-analyse kwam naar boven en ergens een rolverwisseling is ontstaan. Naarmate je zelf man wordt, ga je jezelf vergelijken met die agressieve man en je daar een afkeer van hebt projecte-zen in het jochie waar je een relatie aan gaat. Een soort verzoening, een goed-maken aan die jongen die je zelf bent. Alsof je wilt zeggen: 'Ik ben niet zo agressief. Ik geef

juist erg veel om je. Ik geef zelfs meer om je dan om vrouwen. Ik wil je behoeden voor de dingen die ik heb meegemaakt toen ik zo oud was als jij.’

„Ik verschaft mezelf genoegdoening ten aanzien van mezelf toen ik twaalf was. Ik ben ook altijd heel erg gevallen op twaalfjarige jongens. Ik heb het ook wel met vrouwen geprobeerd, maar dat was meer omdat het zo hoorde. Als je echt ingaat op de avances, op de gehechtheid aan een vrouw dan is daar een agressieve man. Ik zie mannen, misschien jou ook wel, altijd als de agressor. Grote congressen. Bijeenkomsten van mannen met grijze pakken. Ik word daar zelf

heel bang van. In feite geeft mijn gesteldheid meer grond voor een volledige homofiele relatie, maar ik kan de agressie van een man niet verzoenen. En waar is die agressie op gericht? Nog steeds op het jongetje van twaalf dat ik toen was. Ach, het zijn allemaal rationalisaties. Wat doet het er eigenlijk toe?”

Hij citeert Anna Blaman: „Best mogelijk dat het een perversiteit was of de overerving van een voorvaderlijke zonde of een opvoedingsfout, maar het was er ondertussen altijd geweest. Het was ontstaan zoals een variëteit kan ontstaan, op zich en voor zichzelf, zoals zoiets nu eenmaal groeit en wordt.”

Wat voor rol spelen volwassenen in je leven?

„Echte leeftijdgenoten ken ik eigenlijk niet. Op mijn werk een paar, maar die komen niet hier. Als het er op aan komt vind ik ze bedreigend. Mijn kennissenkring is ver beneden de dertig. Ik heb altijd veel kinderen om me heen. Ik kijk volwassenen aan en dan denk ik: wat zou er gebeuren als jullie het wisten? Hoe zouden jullie je dan gedragen? En als ik ze taxeer op het type 'lynchers' dan ben ik uiterst gereserveerd. Ik voel zulke dingen. De TROS-mentaliteit. Er zijn wel

eens ouders van kinderen hier en dan denk ik: je moet toch wel helemaal kierewiet wezen als je niet iets vermoed. Ik heb ingelijste foto's van jochies aan de muur.

„Nee, er komen weinig volwassenen hier. Een erudiete conversatie kan ik met de kinderen niet opzetten. Het is natuurlijk een totaal ander niveau dan met een volwassene. Dan denk ik wel eens, godverdomme, ik voel me een beetje tekort gedaan.”

Ben je vaak alleen?

„Winnie is hier elke dag. Na het eten komt-ie altijd even aanlopen. Hij heeft zelfs de sleutel van dit huis. Hij woont hier vlak in de buurt. Ik ken hem al zeven jaar. Die liefde is pas iets van de laatste tijd. Het is een genoegen. Dan zit ik in die stoel daar, dan gaat hij op mijn schoot zitten, arm om je nek en dan maar babbelen; naar welke school hij zal gaan na de lagere school en al dat soort dingen. Daar geniet ik intens van. Ik infantiliseer niet, ik spreek geen andere taal. Hij heeft een toon waarop ik denk: hij ziet ons echt als gelijken.”

Kun je wel spreken van gelijkwaardigheid?

„Ongelijkheid? Daar ben ik gauw over uitgepraat. Als ik lees dat Chaplin als bejaarde man getrouwd is met een meisje van 18. Dat is een gradatie.”

Winnie is 12. Jij bent 45.

„Als het klikt tussen het jochie en mij, als we lachen om dezelfde dingen, pret hebben, dan maakt het ook niet meer uit welke leeftijdsverschillen er zijn. Dat maakt een heleboel goed.”

Jij bent de meerdere. In alle opzichten.

„Zo voel ik het niet. Soms voel ik dat het kind in zijn dertelheid mij in een afhankelijkheidspositie dwingt. Ik heb wel eens gedacht: intimideer ik kinderen? Chanteer ik ze misschien? Ik neem nooit een initiatief, ik stap er niet op af. Ik ben niet op jacht. Elk contact overkomt me. Je gaat je auto buiten staan wassen en ze komen om je heen staan. Voor je het weet zitten ze bij je in huis. Ik heb een pingpongtafel en een sjoelbak. Het is hier soms een crèche. Ik kan geen veroveringen maken, dat is me te agressief. Het gaat gelukkig vanzelf. Het is een soort genade.”

Manipuleer je nooit?

„Ik weet niet hoe ik jongens moet verleiden en daardoor kan ik ook niet manipuleren. Tenzij je zegt dat de terughoudendheid verleidend werkt. Er is van mijn kant geen dwang. Er ontstaat een wisselwerking. Ik bevredig ook hun nieuwsgierigheid. Er kwam hier wel eens een jongen die op een gegeven moment tegen me zei: 'Ik blijf hier slapen. Het mag van mijn moeder.' Hij had zijn tasje bij zich met zijn pyjama, maar die heeft-ie niet aangehad. Ik had een euforisch

gevoel toen dat zo vanzelf ging. Maar ook schuldgevoelens. Stopborden die in werking traden. Samen namen we een bad. Hij wilde dat ik op mijn buik ging liggen. Hij ging op mijn nek zitten en gebruikte mijn rug als glijbaan. Hij rustte niet voordat ik klaargekomen was. Ik heb wel een orgasme gehad maar niet een volledig ontplooid gevoel van overgave.

„De ongelijkheid waar jij het over hebt is een rationeel probleem, geen existentieel probleem. Het raakt me niet. Ik vind het een interessant soort *conversation piece*. En waar is geen ongelijkheid? Tussen man en vrouw? Tussen ouders en kind? Waarom zou de leeftijd moeten determineren? Dat er een machtsverschil is, is voor het bestaan van een liefdesrelatie niet discriminerend. Het mag niet beslissend zijn voor de manier waarop je een pedofiele relatie bekijkt. Ik heb het gevoel dat alles wat er over pedofilie wordt gezegd opgaat voor elke relatie. Het specifieke probleem van een pedofiele relatie zit 'm niet in de relatie zelf maar in de reacties op de relatie. De houding van de maatschappij.”

Kinderen zijn vaak erg egocentrisch. Geloof je in een bewust tweerichtingsverkeer?

„Als hier een kind bijna zes jaar lang elke avond komt, mij leert hoe ik moet vrijen? Ik zou willen oppassen met kinderen anders te kwalificeren dan volwassenen. Wij leven in een uitgesproken pedofiele cultuur. De hele mythologisering van het kind: het kind is een engeltje, is heilig en onschuldig. Wie niet van kinderen houdt is pas een egoïst. Tegelijkertijd zijn het lastige wezens die zo snel mogelijk tot rechtschapen burgers moeten worden omgevormd. Seksuele behoeften van kinderen, en daarmee bedoel ik ook lichamelijke en emotionaliteit, zijn verboden. Voor mij is pedofilie het produkt van een samenleving waarin de sex apart wordt gezet. Pedofilie speelt in op verboden dingen en daarom is pedofilie verboden. Als een oudere een verhouding heeft met een klein meisje dan is de eerste reactie van de mensen: 'Die penis is toch veel te groot? Dat heeft direct te maken met onze fixatie van erotiek en sex op de geslachtsorganen.”

In je brief noemde je je verhouding met Winny hachelijk.

„Ja. Het dilemma waar ik in zit gaat over het praten met Winny. Ik zou soms wel eens van 'm willen weten: 'Wat denk je nou van ons, als we zo voor de televisie zitten, ik op de grond met de rug naar hem toe en hij achter me op de bank terwijl ie aan mijn tepel zit te plukken. Je mag helemaal niet aan me komen. Als ze ons zo zien dan komt de politie over ons heen.' Ik ben geneigd om er zo met hem over te praten, omdat ik nieuwsgierig ben of hij er misschien vragen over heeft en omdat ik hem moet voorbereiden op het moment dat hij misschien door de politie verhoord zal worden. Maar als ik met hem hierover ga praten dan maak ik iets stuk. Taal, verstandelijk converseren, dat is iets op een afstand zetten. Het moet vanzelfsprekend blijven.

„Wat zeg ik mijn kleine vriendje? Ik zeg hem niks. Ik zeg ook niet: 'je mag er niet over praten'. Bij kinderen is seksualiteit nog in de hele emotionaliteit geïntegreerd en het

zou goed zijn als het er in geïntegreerd bleef. Ik zou hem moeten gaan vertellen dat we een bekeuring kunnen krijgen voor wat we doen. Dat verdom ik. Ik verdom het ook om te zeggen dat het niet mag en om hem af te stoppen.”

Ben je vaak bang om gepakt te worden?

„Ik heb het gehad. Het beheerst me niet. Ik moet zelfs oppassen dat ik het niet uitdraag. Ik betrap mezelf op het gevoel van het mee te willen maken. Om naar de politie te lopen en ze daar te vertellen dat ik met een jongen van twaalf vrij en daarmee een misdrijf bega.”

Is dat je behoefte aan straf?

„Natuurlijk, ik ben immers christelijk opgevoed. Maar het is meer dan dat. Het is ook het gevoel van ik wil jullie een slag voor zijn. Vroeger kreeg ik een verstikkend gevoel als ik er aan dacht, nu voel ik agressie als je er over begint. Kom maar op, ik zal er voor vechten. Ik heb een apologie geschreven over tucht en ontucht. Die ligt al klaar, voor als ze me komen halen.” Hij lacht grimmig: „Ja, ik weet het, ik zit in een defensieve positie. Jij bent als journalist naar me toegekomen, naar Sommer, de pedofiel. Ik moet iets recht praten waarvan jij misschien vindt dat het krom is. Maar misschien is het niet krom. Misschien ben jij het wel die het allemaal tot probleem verheft. Ik wil er aan de andere kant ook niet lichtvaardig over doen, hoor. Ik probeer alleen te voorkomen dat het netjes in een hokje wordt gezet.”

DE SCHADE

Guillaume Sommer: „Wat voor voorstelling heb je daar nou van? Wat denk je dat ik met kinderen doe? Er overheen rag? Ze verkracht? Ze vermoordt? Ik kus ze. Ze kussen mij. Ik streel ze, ze strelen mij. Als we zin hebben masturberen we samen, maar soms komt dat in onze relatie wekenlang niet voor. Dan overheerst ons platonisch contact. Nee, ik kan geen enkel bewijs vinden voor de nadelige gevolgen voor zo'n kind.”

Dr E. Brongersma, advocaat, publicist en sinds 1963 lid van de Eerste Kamer voor de PvdA, schreef in het blad *Intermediair* een artikel over de betekenis van het pedofiele contact voor het kind. Daarvoor bestudeerde hij een aanzienlijk aantal wetenschappelijke publicaties waarin nogal eens storingen en psychische deformaties werden toegeschreven aan pedofiele contacten zoals aanpassingsproblemen in het huwelijk, frigiditeit, impotentie etcetera. Brongersma signaleert dat de auteurs van dergelijke studies daarbij nimmer het onderscheid maken tussen wat het kind ondervindt bij een aanranding en wat het beleeft bij een tedere, affectieve relatie met een volwassene, van wie het houdt.

Diep ingeburgerd lijkt verder de veronderstelling dat homoseksuele contacten met jongeren zouden leiden tot homosexualiteit op latere leeftijd. Vakgeleerden als Bastiaans, van Dantzig, Freud, Havelock Ellis en van Emde Boas kwamen echter al lange tijd

„Je leeft met een risico. Je hebt het ingecalculeerd. Je kunt niet anders. Ik ben als pedofiel geboren.”

geleden tot de conclusie dat jongeren in het algemeen niet tot homofiel kunnen worden gemaakt.

Het belangrijkste onderzoek over pedofiele contacten is, volgens Brongersma, een Amerikaanse studie van L. Burton uit 1968. Burton onderzocht 41 kinderen die vrijwillig seksuele omgang hadden gehad met een volwassene en 154 vergelijkbare kinderen die niets dergelijks hadden meegemaakt. Na een jaar werd het onderzoek herhaald. Het bleek dat zulke ervaringen geen negatieve invloed hadden gehad en dat de meeste kinderen zich niet anders hadden ontwikkeld dan de vergelijkbare groep.

De Amerikaanse voorvechter van kinderrechten Farson spot met de mensen die de mond vol hebben over trauma's als het om seks gaat, maar de traumatisering van kinderen, bijvoorbeeld door examenvrees (die zelfs wel tot zelfmoord drijft) gemakkelijk aanvaarden. Hoe langer hoe meer hulpverleners constateren dat de omgang met een volwassene nadelige gevolgen kan hebben bij een anti-sexueel opgevoed kind. Zeker is dat het geval wanneer de ouders er achter komen en melding doen bij justitie. Het kind komt dan in de vernederende situatie waarin het verhoord zal moeten worden en zal moeten vertellen hoe het heeft bijgedragen aan de totstandkoming van het contact met zo'n vieze oom of tante (want ook vrouwen kunnen pedofiel zijn hoewel hun gedrag ten op zichte van kinderen zelden als pedofiel gekarakteriseerd wordt en er ook nauwelijks vrouwelijke pedofielen bekend zijn).

Dr Brongersma en de Werkgroep Pedofilie van het Nationaal Centrum voor Geestelijke Volksgezondheid (niet te verwarren met de werkgroep van de NVSH) hebben vanwege het ontbreken van bewijzen voor de schadelijke gevolgen, maar mede vanwege de positieve waarden van seksualiteit, ook voor kinderen bij de Adviescommissie Zedelijkheidswetgeving bepleit alle bepalingen uit het Wetboek van Strafrecht te schrappen die zich keren tegen seksuele handelingen met kinderen onder de zestien. In 1975 bij voorbeeld werden 380 mannen en vrouwen veroordeeld wegens seksuele handelingen met kinderen en werden 537 klachten geseoneerd. Per jaar, schat Brongersma worden er zo'n 1½ miljoen strafbare daden gepleegd door mannen met jongens.

„Hoe een kind zo mishandelt dat het zwaar lichamelijk letsel oploopt krijgt ten hoogste per jaar, maar wie er 'ontuchtige handelingen' mee pleegt kan zes jaar krijgen. Dezelfde straf als voor het doodranselen van een kind.

DE MOEDER

gens artikel 250 van het Wetboek van Strafrecht maak je je schuldig aan het bevor-

deren van ontucht met minderjarigen. Je geeft gelegenheid.

Hetty (40) lacht. „Ja, in veler ogen zal ik wel een ontaarde moeder wezen. Maar het kan me niks schelen. Ik doe het toch. Kijk, ik moedig niks aan en ik verbied niks. Ik laat het aan het kind over.”

Hoe open ben je daarin? Geen angst dat het uitkomt?

„O ja, dat wel. Niet omdat ik me ervoor geneer maar ik zit midden in een echtscheiding en de kinderen heb ik nog niet definitief toegewezen gekregen. Als mijn ex-echtgenoot hier achter zou komen dan zou hij er

zeker misbruik van maken, dat weet ik wel zeker. Hij zou proberen om mij de kinderen te ontnemen. Dat zou lukken want de kindbescherming ziet niks in dit soort relaties. We kunnen er dus niet open over zijn. Soms vragen vriendjes uit de buurt aan Menno (12, red. HP) of-ie mee gaat spelen en dat zegt-ie: 'Nee, ik ga uit logeren.' Dat zegt-ie vrij vaak want hij is meestal in het weekend bij Kees. Dan houd ik mijn hart wel eens vast, dan denk ik: misschien zeggen die jongens het thuis en de man waar Menno die relatie mee heeft, Kees, die is al eens veroordeeld geweest.”

Je bent heel libertijns hé?

„Ach, wat is libertijns, ik heb gewoon vertrouwen in die relatie, waarom zou je dan kappen?

„Ik ken Kees nu twee jaar. Ik kwam hem tegen toen ik net van mijn man was weggegaan. Kees hielp me met allerlei dingen. Hij werd een persoonlijke vriend. Na de scheiding had ik het gevoel dat ik het contact met Menno, mijn zoontje, kwijt geraakt was. Hij vervreemde zo van me. Toen ik dat aan Kees vertelde zei-die: stuur hem maar eens langs dan kan ik eens met hem praten, hij mag wel een weekendje bij me logeren. Toen dacht

ik, nou dat is leuk voor Menno dan is-ie er eens even uit. Ik hoopte dat Kees een beetje invloed op 'm zou hebben. Hij is er een dag heen geweest, daarna een weekend en de week daarop weer een weekend. En ik dacht, die Kees heeft toch ook zijn werk, en nou nog de zorg voor een andermans kind, is dat niet een beetje te veel? Ik zei tegen Menno: ga deze week maar eens niet naar hem toe.

„Afin toen Kees hoorde dat-ie niet zou komen verscheen-ie hier voor de deur. Hij zag er erg agressief uit en hij zei tegen me: 'Waarom laat je hem niet komen? Zeker omdat je weet dat ik pedofiel ben. Kinderlokker als je dat woord beter kent.' Ik had het woord pedofiel vroeger wel eens op 't gymnasium gehoord maar ik wist eigenlijk niet wat het betekende.

„Sindsdien is Menno bijna elk weekend naar Kees toegegaan. Ik zag dat er zoveel sympathie tussen hen gegroeid was, ik vond het normaal dat ze veel met elkaar optrokken. Ik merkte dat Menno veel opener werd naar mij toe. Hij ging weer met me praten. Het was opvallend hoe hij veranderde. Ook mijn oudste zoon zag dat. Hij was het vertrouwen in de mensen kwijt en dat heeft-ie door Kees teruggekregen.”

Hindert 't je niet dat ze seksueel met elkaar omgaan?

„Wat er op seksueel gebied tussen hen gebeurt, daar weet ik niets van. Dat heb ik ook nooit gevraagd. Eerlijk gezegd hoef ik het ook helemaal niet te weten. Maar als het gebeurt geloof ik dat het alleen maar een groot voordeel is dat die jongen zo iemand heeft om hem daarin te leiden. Voor mij is dit een natuurlijke gang van zaken. Als het berust op een basis van warmte en vriendschap dan kan het toch niet fout zijn?

Hoe voed je je kinderen op?

„Ik heb mijn kinderen altijd enigszins seksueel gericht opgevoed. Ik heb nooit nagelaten om met ze te vrijen, ik heb mijn gevoelens niet verborgen. Ik zelf vree vroeger regelmatig met mijn broer. Tot ik een jaar of vijftien was en mijn moeder zei: 'daar worden jullie nu te oud voor, om 's ochtends bij elkaar in bed te kruipen'. Kijk, dan wordt het opeens eng, terwijl het daarvoor heel normaal was. Ik geloof dat je als ouder de plicht hebt om je kinderen seksueel rijp te maken. Het is geen schande als je als vader een erectie krijgt wanneer die met zijn dochter speelt, maar daar kan ik beter helemaal mijn mond over houden want dat is incest en dat is nog een veel groter taboe.”

Ben je zelf seksueel geïnteresseerd in kinderen?

„Mijn oudste zoon, als die zich mooi maakt om naar een feestje te gaan dan krijg ik daar best een kick van. Ik zit in 't onderwijs en dan ga je veel om met kinderen in die leeftijd

„In veler ogen zal ik wel een ontaarde moeder wezen. Maar het kan me niks schelen. Ik laat het aan het kind over.”

van elf of twaalf maar daar vind ik niet zo veel aan. Zeker geestelijk niet. Ze hebben geen eigen mening, weten nog nergens van en ik heb Kees gevraagd of dat nou voor hem als pedofiel geen afknapper is, maar hij heeft me verteld dat het net zo is als in een relatie met ouderen: het kind zelf moet je ook wat doen. Hij valt niet op iedere jongen die toevallig die leeftijd heeft.

„Wat ik stuitend vond dat was de manier waarop mijn ex-man met de kinderen omging. Als hij daar zin in had moesten ze bij 'm in bed komen liggen en hun pyjamaatjes uitdoen. Daar dwong-ie ze als het ware toe. Het was niet natuurlijk. Dan merkte je dat de kinderen gegeneerd waren. In die relatie tussen Menno en Kees gaan de dingen vanzelf.”

Zou je het andere ouders aan willen raden?

„Tja, daar heb ik laatst ook over nagedacht. Ik geloof dat het voor een kind een ontzettende bescherming kan zijn. Een veiligheid. Zeker in mijn geval, want ik zie het ook wel een beetje als een compensatie voor het feit dat hij zijn vader niet meer ziet. Toch is Kees niet een échte vaderfiguur. Er is geen sprake van gezag, niemand is de baas. Ik denk dat het straks, als-ie met meisjes omgaat, seksueel ook moeitelozer zal gaan, dat-ie dan al verder is. Niet meer dat gekwakkelt.”

Hoort dat 'gekwakkelt' niet bij zijn ontwikkeling?

„Die onervarenheid kan ook een bittere ellende zijn hoor. Je kunt vreselijke frustraties ervan overhouden als het in 't begin niet goed gaat.

Professor De Levita, kinderpsychiater, schreef, dat wanneer een kind tot een voortijdig seksueel partnerschap wordt verleid, zijn groeiproces uit zijn voegen kan worden gerukt.

„Hoor eens, je weet natuurlijk nooit zeker dat deze relatie okay is, je kunt alleen maar je intuïtie laten spreken. Ik zie wat ik zie, daar hoeft ik geen boeken van psychiaters voor te lezen. Menno is alleen maar op een positieve manier veranderd. Minder egocentrisch. Laatst was er een programma op de televisie over homofilie en toen ging-ie uit zichzelf Kees halen. 'Kom eens kijken, dat is iets wat jou interesseert!' Dat had-ie vroeger nooit gedaan. Je merkt als moeder hoe het op zo'n jongen inwerkt. Als het hem niet zinde dan was-ie niet meer naar Kees teruggegaan. Dat weet ik zeker. Al dat gezeur dat kinderen er niet aan toe zouden zijn: al heel

jong zie je dat ze met hun lichaam bezig zijn, later praten ze er steeds over, of ze kopen condooms waar ze mee gaan experimenteren.

„Ik heb een tijdje les gegeven in een streek met boerenkinderen. Ze wilden allerlei dingen weten die ze niet durfden te vragen. Toen hebben we briefjes gemaakt met vragen die ze in een hoge hoed gooiden. Daar kwamen verbijsterende dingen uit. Frustraties en ellende waar die kinderen mee zaten. Of je alle kleren er bij aan moest houden, wie er boven moest. Het hield ze geweldig bezig, maar steeds dat woordje 'moest'. Het mooiste zou zijn als het allemaal vanzelf ging. En dat is in mijn geval zo.”

Heb je er nou helemaal nooit problemen mee?

„Nee. Echt. Daar ben ik echt heel oprecht in. Ik heb er geen moeite mee maar ik ben wel bang dat het nog een verdomde lange tijd zal duren voor dit soort interviews overbodig zijn geworden. Het gaat tenslotte om kinderen, en wie daaraan komt . . . Ik zal het niet meer meemaken. Hoewel, het gaat de laatste tijd iets harder, hoor ik. Er is zelfs al een Bond van Lieve Ooms in oprichting.”

Michiel Berkel